

ключевой резолюции 194/III по вопросам репатриации палестинских беженцев, став итогом его трагической миссии в регионе.

Источники и литература

1. Хазанов М. Е. ООН и Ближневосточный кризис. – М.: «Международные отношения», 1983. – 174 с.
2. Бруз В.С. ООН і врегулювання міжнародних конфліктів. – К.: „Либідь” – 1995. – 111 с
3. Аганин А. Р., Соловьева З. А. Современная Иордания. – М.: Институт Востоковедения РАН, 2003. – 426 с.
4. Зайцева О. Проблема Иерусалима в палестино-израильском конфликте и в международных отношениях // Палестино-израильский конфликт в зеркале общественного мнения и международной дипломатии (после саммита в Кемп-Дэвиде и начала «интифады Аль-Акса»). – М.: Институт Изучения Израйля и Ближнего Востока / Под ред. А. Д. Эпштейна, 2004. – с 68 – 145.
5. Штереншиц М. История государства Израиль. 1896 – 2002. Герцлия: ISRADON, 2003. – 832 с, с134
6. Мишаль Н. Так это было ... -- Б.м. (Израиль) Мискаль, 1998. – 336 с.
7. Палестинский вопрос. Краткий исторический очерк. – Нью-Йорк: ООН, 1981. – 29с.
8. Док. ООН. S/ Res. 727 (1948). 23 апреля 1948 года.
9. 9.Ближневосточный конфликт: Из документов архива внешней политики РФ. 1947 – 1967. В 2-х т. Том 1: 1947 – 1956 / Ответственный редактор В. В. Наумкин. – М.: МФД, 2003. – 608 с. – (Россия. XX век. Документы)
10. Елисаветский Стер Яковлевич. История еврейского народа: Курс лекций: Учебное пособие. – Киев, 2000. – 432с.
11. Азриэли Давид И. (Азрилевич) На шаг впереди: Мемуары: 1939 – 1950. – Иерусалим : Ядва – Шем, 2002. – 176с.
12. ООН Совет Безопасности. Официальные отчеты. Третий год. Заседание №302. – Нью-Йорк, 1948.
13. Говрин Йосеф. Израильско-советские отношения. 1953 – 1967. – М.: «Прогресс». – «Культура», 1994. – 336 с.
14. Origines et evolution du probleme palestinien, 1917 – 1988 / NU. Com. pour l'exercice des droits inalienables du peuple palestinien. – N. Y. NU, 1990. – VI, 301.
15. Устав ООН и статут международного суда. – М., Политиздат , 1947 г
16. ООН Совет Безопасности. Официальные отчеты. Третий год. – Заседание № 301. – Нью-Йорк, 1948.
17. Кон-Шербок Д., эль-Алами Д. Палестино-израильский конфликт: Две точки зрения. – М.: ФАИР-ПРЕСС. 2002. – 320с.
18. Док. ООН. S/ Res. 1080 (1948). 16 ноября 1948 года.
19. Док ООН. S/ Res. 801 (1948). 29 мая 1948 года.
20. Док. ООН. S/ Res. 875 (1948). 7 июля 1948 года.
21. League of Nations The Mandate System. Origin-Principles-Application. – Geneva: Series of League of Nations Publications, April 1945. – 120p.
22. Great Britain. Parliamentary Debates. House of Commons. Fifth Series. Vol. 140 (No. 38 – 45) April 1921. – L.: His Majesty's Stationery Office, 1921. – 1077 – 2320 p.
23. Kazziha W. Revolutionary Transformation in the Arab World Habash and his Comrades from Nationalism to Marxism. – L.: Tonbridge, 1975. – 118 p.
24. Истоки и история Проблемы Палестины. 1917 – 1988 гг. – Нью-Йорк: ООН, 1990. – 282 с.
25. ООН. Совет Безопасности. Резолюции и решения за 1948год. Официальные отчеты. 3-й год. – Нью-Йорк: ООН, 1964. – 24с.
26. Suleiman J. The Palestinian Liberation Organizatijn From Right of Return to Bandustan // Palestinian refugees: The right of return / Ed. by Aruri N. – L.; Sterling (Va): Pluto press, 2001. – P. 87 – 104.
27. 202. Akram S. M. S. Reinterpreting Palestinian Refugee Rights Under International Law // Palestinian refugees: The right of return / Ed. by Aruri N. – L.; Sterling (Va): Pluto press, 2001. – P.165 – 194.

Кармазіна Н. В.

З ІСТОРІЇ СТАНОВЛЕННЯ КРИМСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ОХОРОНИ ПАМ'ЯТОК ІСТОРІЇ ТА КУЛЬТУРИ В ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ 60-х рр. XX ст

Із реалізацією поточних та перспективних завдань розвитку історичного краєзнавства в другій половині 60-х рр. XX століття були нерозривно пов'язані зусилля державних органів і громадських організацій Криму в галузі охорони пам'яток історії та культури. На півострові активно проводила комплекс заходів щодо виявлення, збереження, дослідження і популяризації пам'яток археології, історії, архітектури, монументального мистецтва Кримська організація Українського товариства охорони пам'яток історії та культури (УТОПІК). Вивчення досвіду цієї організації буде сприяти виробленню подальших загальнодержавних й регіональних програм дослідження рідного краю, поліпшенню роботи системи охорони пам'яток.

Мета даного дослідження – розглянути перші заходи на шляху становлення Кримської організації УТОПІК.

Під тиском численних громадських ініціатив політичне керівництво СРСР змушене було санкціонувати створення товариств охорони пам'яток у союзних республіках у середині 1960-х рр. Рада Міністрів

УРСР 28 серпня 1965 р. прийняла постанову «Про організацію республіканського добровільного товариства охорони пам'яток історії та культури УРСР» [1, с. 46].

Відповідно до республіканських постанов, на засіданні бюро Кримського ОК КПУ 6 вересня 1966 р. було затверджено склад оргкомітету по створенню обласного відділення Товариства. У нього увійшли: кандидат історичних наук, завідувач кафедри загальної історії Кримського педагогічного інституту ім. М. В. Фрунзе С. А. Секиринський (голова), учений секретар Кримської групи Інституту археології АН УРСР О. І. Домбровський (заступник голови), проректор, кандидат географічних наук, доцент Кримського педагогічного інституту ім. М. В. Фрунзе В. Г. Єна, колишній комісар Північного з'єднання кримських партизанів, член Військово-наукового товариства М. Д. Луговий, художник М. М. Лядовський, скульптор Р. В. Сердюк, письменник Д. С. Черевичний, заступник начальника обласного управління культури В. Г. Шамандіков, авторитетний археолог, кандидат історичних наук, старший науковий співробітник Кримської групи Інституту археології АН УРСР П. М. Шульц, працівники друку, музеїв, представники громадських організацій [2, арк. 234].

На установчій конференції 26 листопада 1966 р. була створена Кримська обласна організація Українського товариства охорони пам'яток історії і культури (далі: УТОПІК). Метою та задачами Кримської організації УТОПІК, як визначав статут, було всебічне сприяння державній охороні культурної спадщини, широке залучення громадськості до справи збереження народних багатств і активне використання пам'яток історичного минулого і радянського часу в патріотичному, інтернаціональному та естетичному вихованні трудящих. На Товариство покладалася пропаганда радянського законодавства в цій сфері, громадський контроль над охороною, використанням, ремонтом і реставрацією пам'яток [3, арк. 34].

До складу Кримської організації УТОПІК були залучені кращі наукові сили області. До нього увійшли завідувач кафедри загальної історії Кримського педагогічного інституту ім. М. В. Фрунзе, кандидат історичних наук Сергій Анатолійович Секиринський, обраний на Першому пленумі правління Товариства його головою, доктор філологічних наук, професор Кримського педагогічного інституту ім. М. В. Фрунзе Олександр Іларієвич Германович, учений секретар Кримської філії Інституту археології АН УРСР Олег Іванович Домбровський, кандидат географічних наук, проректор Кримського педагогічного інституту ім. М. В. Фрунзе Василь Григорович Єна, директор обласного краєзнавчого музею Катерина Михайлівна Жук, завідувач відділом античної і середньовічної археології Кримської групи Інституту археології АН УРСР, кандидат історичних наук Павло Миколайович Шульц, науковий співробітник відділу античної і середньовічної археології Кримської групи Інституту археології АН УРСР Аскольд Олександрович Щепинський. На початковому етапі вони керували діяльністю 493 первинних організацій товариства, які нарахували 3818 чоловік.

При правлінні Кримської організації УТОПІК у 1967 р. були створені секції: пропаганди (керівник Н. Н. Панюшкин), історико-революційна (керівник К. М. Жук), воєнно-історична (керівник Д. Є. Ногин), археології (керівник А. О. Щепинський), писемності (О. І. Германович), юних слідопитів (Л. Д. Ярич), науково-методична рада (очолив В. Г. Шамандіков) [4, арк. 22]. Надалі сформувалися секція архітектури та мистецтва (керівник О. І. Домбровський) у 1968 р. і в 1969 р. секція правового захисту (керівник Д. Т. Ломакін).

Правління Кримської організації, чітко плануючи роботу і розподіляючи обов'язки, змогло до 1967 р. залучити широкі верстви населення до роботи і створити розгорнуту мережу осередків з охорони пам'яток у містах і районах Криму. На 1 травня 1967 р. нараховувалося 6 міських і 12 районних організацій, які об'єднували 796 первинних організацій, 30728 індивідуальних та 333 колективних членів. Найбільшими за своїм складом були Бахчисарайська (голова правління Іван Іванович Чурилов), Керченська (голова правління Микола Іванович Литвиненко), Сакська (зам. голови правління Валентина Вікторівна Груббе), Роздольненська (голова правління Володимир Андрійович Блажко), Сімферопольська сільська (голова правління Борис Моїсейович Наумов) організації товариства охорони пам'яток історії та культури [5, арк. 9].

За допомогою таблиці можна простежити кількісний ріст Кримської організації УТОПІК за 1966-1968 рр.:

	Первинні організації	Кількість індивідуальних членів	Кількість колективних членів
Бахчисарайський район	15	30	950
Роздольненський район	17	63	1300
Сакський район	21	49	4000
Керч	75	23	15600
Сімферопольський район	25	27	3700

Організації приведених у таблиці районів змогли одержати підтримку громадськості, мобілізувати її, створити на підприємствах, у радгоспах, колгоспах, школах первинні організації. Однак робота організацій Красногвардійського, Кіровського, Красноперекопського районів викликала багато дорікань з боку правління Кримської організації. Серед недоліків, властивих усім районам Криму виділяли «незадовільний облік і збереження пам'яток архітектури минулих століть і пам'ятки археології. За багатьма не встановлено спостереження, охорона. Вони поступово руйнуються як природою, так і «аматорами сувенірів». Часто в ролі руйнівників виступали держустанови, підприємства, колгоспи, радгоспи, у відомство яких, як орендарів, передавалися унікальні архітектурні споруди [6, арк. 40].

З метою подолання недоліків Президія Кримської обласної організації УТОПІК на засіданні 5 вересня 1967 р. затвердила склад позаштатних громадських інспекторів, у який увійшли студенти історико-

філологічного факультету Кримського педагогічного інституту ім. М. В. Фрунзе Леонід Якович Дрикер, Віталій Миколайович Кириченко, Анатолій Георгійович Кожекін, Геннадій Володимирович Лукавенко, Владислав Іванович Носів, Олександр Миколайович Спиридонов, Володимир Семенович Пергамент, Анатолій Миколайович Шахотін, Олександр Георгійович Шинкарьов [7, арк. 132]. На них покладался: організація, вивчення та систематизація інформації з місць про стан пам'яток, їх охорону та використання; здійснення обстежень конкретних пам'яток для визначення винних у порушенні законодавчих і нормативних актів щодо збереження історико-культурної спадщини [8, арк. 69].

Першочерговою задачею, яка стояла перед Кримською організацією УТОПІК та управлінням культури Кримського облвиконкому, було завершення паспортизації, яка почалася ще на початку 1960-х рр. Для надання допомоги управлінню культури та відділу архітектури облвиконкому в проведенні обліку та паспортизації пам'яток історії, археології, архітектури, мистецтва Кримська організація УТОПІК створила обласну комісію в складі: Г. І. Берестовського, О. І. Домбровського, К. М. Жук, Д. Є. Ногіна, Л. М. Соболева, Л. М. Тимченко, І. Д. Ушатога, В. Г. Шамандікова, А. О. Щепинського, яким доручалося в короткий термін розробити заходи щодо завершення обліку пам'яток та взяти на облік невраховані твори мистецтва, архітектури, меморіальні будинки [4, арк. 11].

Основна увага в досліджуваній період з боку Кримської організації УТОПІК приділялася пропаганді пам'яток археології, історії, архітектури. У цьому напрямку позитивним прикладом був досвід первинної організації Кримського педагогічного інституту ім. М. В. Фрунзе, до складу якої входили 416 викладачів і студентів історико-філологічного факультету та факультету іноземних мов. Члени товариства, викладачі інституту Л. І. Волошинов, Г. Н. Губенко, З. М. Іванова, В. А. Коростелин, О. Г. Мягшин, Л. С. Пастухова, С. А. Секиринський, Н. І. Штикало виступали перед студентами, викладачами, співробітниками інституту з лекціями і бесідами щодо археологічних, історико-революційних пам'яток, розповідали про цілі та задачі товариства. Крім того, з метою пропаганди та популяризації пам'яток співробітники Кримської групи Інституту археології АН УРСР Є. В. Веймарн, О. І. Домбровський, викладач Кримського педагогічного інституту ім. М. В. Фрунзе В. А. Коростелин організували ряд екскурсій по пам'ятних місцях Криму. У Кримському педагогічному інституті ім. М. В. Фрунзе систематично організувалися виставки на теми: «Археологічні й історичні пам'ятки Криму», «Історико-революційні пам'ятки Криму» [9, арк. 15-16]. В другій половині 1960-х рр. велася робота по підготовці кримського тому багатотомної «Історії міст і сіл УРСР», у який планувалося включити багато відомостей щодо пам'яток історії та культури Криму з найдавніших часів і до наших днів. У написанні нарисів брали участь активісти Кримської організації товариства охорони пам'яток історії та культури Л. І. Волошинов, Г. Н. Губенко, О. І. Домбровський, М. М. Максименко, А. А. Степанова.

Кримська організація УТОПІК, головою правління якої був С. А. Секиринський, змогла стати осередком для сотень ентузіастів, зайнятих красзнавчим пошуком. Крім того, спираючись на вищі навчальні заклади, музеї ця організація заклала наукові основи роботи з охорони пам'яток, додала їм необхідну спрямованість, удосконалила їх форми, залучила до цієї важливої роботи широкі шари населення. На початок 1970 р. Кримська організація нараховувала 1147 первинних організацій, 11600 членів, а сума грошових надходжень склала 179.1 тис. крб. [10, арк. 56].

Джерела та література

1. Законодавство про пам'ятники історії та культури.— К., 1970.
2. ДААРК. Ф. П-1, оп. 4, спр. 48.
3. Там само, ф. Р-4584, оп. 1, спр. 1.
4. Там само, спр. 11.
5. Там само, ф. Р-3287, оп. 7, спр. 504.
6. Там само, ф. Р-4584, оп. 1, спр. 4.
7. Там само, спр. 5.
8. ЦГАВОВУ, ф. Р-4760, оп. 1, спр. 36.
9. Там само, спр. 10.
10. ДААРК, ф. Р-4584, оп. 1, спр. 30.

Шахова Н.В.

РОЛЬ КОМП'ЮТЕРНОГО ТЕСТИРОВАНИЯ В ФОРМИРОВАНИИ ИНФОРМАЦИОННЫХ УМЕНИЙ У СТУДЕНТОВ

Развитие высшего образования в условиях вхождения Украины в образовательное пространство Европы требует модернизации образовательной деятельности в контексте европейских требований. Принимается новая парадигма: от образования – к самообразованию, от принципа «Образование на всю жизнь» к современному – «Образование через всю жизнь». Если предыдущие типы общества сформировали «книжную» культуру, то в наше время осуществляется ее замена путем распространения «экранной» культуры.

Переход к информационному обществу, характерными чертами которого являются компьютерные технологии и «экранная» культура, обуславливает появление нового и основного вида деятельности – работу с информацией.

Информатизация накладывает свой отпечаток не только на организацию знания в современной карти-